

**Protokół z posiedzenia komisji ds. habilitacji dr Michała Bejgera
w dniu 19 września 2013 r**

Zebranie komisji ds habilitacji dr Michała Bejgera odbyło się 19 września 2013 roku. Stawili się na nim osobiście: dr hab. Jarosław Kijak, prof. dr hab. Giorgi Melikidze, dr hab. Arkadiusz Olech (sekretarz komisji), prof. dr hab. Ludwik Turko i dr hab. Janusz Ziółkowski. Obecny poprzez łącze telekonferencyjne był przewodniczący komisji prof. dr hab. Michał Hanasz. Ze względu na pobyt w USA i kilkugodzinną różnicę czasów, w zebraniu nie wziął udziału członek komisji prof. dr Jan Piotr Lasota.

Zebranie rozpoczął przewodniczący, który upewnił się, że wszyscy członkowie komisji dostali wszelkie materiały dotyczące sprawy i, w szczególności, zaznajomili się z autoreferatem kandydata i recenzjami. Następnie przewodniczący poprosił recenzentów o przedstawienie najważniejszych wniosków z ich recenzji.

Rozpoczął prof. Turko, który od razu podkreślił, że nie ma wątpliwości, iż dorobek kandydata w zupełności wystarcza aby uzyskać stopień doktora habilitowanego. Oprócz dużej liczby wartościowych publikacji, podkreślone zostały umiejętności kandydata w tworzeniu kodów komputerowych niezbędnych do przeprowadzenia skomplikowanych obliczeń dotyczących fizyki gwiazd zwartych, a także duży dorobek dr Bejgera związany z popularyzacją astronomii. Wyniki przedstawione w habilitacji są rozwinięciem prac realizowanych w trakcie doktoratu i stanowią ważny samodzielny dział badań.

Następnie zabrał głos prof. Melikidze, który również zaznaczył, że dorobek kandydata nie budzi żadnych wątpliwości. Podkreślał duży wkład dr Bejgera do każdej z publikacji wchodzących w skład rozprawy. Jego zdaniem, na szczególną uwagę zasługuje samodzielna praca kandydata opublikowana w *A&A* w 2013 roku, która ma wysoką wartość naukową i niewątpliwie będzie szeroko cytowana. Prof. Melikidze stwierdził, że pozostała część działalności naukowej kandydata jest również bardzo dobra. Duże wrażenie zrobiła na nim lista około 40 publikacji popularnonaukowych kandydata.

Dr hab. Kijak także nie miał wątpliwości, że kandydat zasługuje na stopień doktora habilitowanego. Wysoko ocenił cały dorobek dr Bejgera, a w szczególności prace wchodzące w skład rozprawy, w przypadku których wkład kandydata był dominujący. Dr hab. Kijak wysoko ocenił ostatnią z prac wchodzących w skład rozprawy, która dotyczy równań stanu dla gwiazdy neutronowej o dokładnie wyznaczonej masie wynoszącej prawie 2 masy Słońca.

W dalszej części zebrania prof. Hanasz poprosił o opinię pozostałych członków komisji. Dr hab. Ziółkowski stwierdził, że nie ma wątpliwości iż kandydat posiada kwalifikacje do samodzielnej pracy naukowej i zasługuje na stopień doktora habilitowanego. Podkreślał, że miał okazję słuchać wielu wystąpień i referatów dr Bejgera i zawsze oceniał je wysoko. Zaznaczył dużą wagę dziedziny badań uprawianych przez kandydata. W podobnym tonie wypowiadał się dr hab. Arkadiusz Olech. Chwalił kandydata za bogaty dorobek naukowy, ciekawą tematykę badań, umiejętności dydaktyczne i popularyzatorskie. Jedyna uwaga krytyczna dotyczyła pewnej hermetyczności prac rozprawy i autoreferatu, które są bardzo krótkie, zwarte i mało zrozumiałe dla osoby spoza ścisłego grona specjalistów w dziedzinie badań kandydata.

Następnie głos zabrał prof. Hanasz, dzieląc się swoimi bardzo pozytywnymi wrażeniami dotyczącymi całego dorobku kandydata - zarówno naukowego jak i popularnonaukowego. Zwrócił uwagę na dużą liczbę wartościowych publikacji dr Bejgera i stwierdził, że nie ma wątpliwości iż dr Bejger zasługuje na stopień doktora habilitowanego. Zgodził się z prof. Turko i dr hab. Olechem, że bardzo krótkie publikacje są trudne do oceny przez osoby niezwiązane ściśle z tematyką rozprawy.

W wolnej dyskusji, która miała miejsce w następnej części zebrania prof. Turko nadmienił, że jego zdaniem obecna procedura dotycząca habilitacji dopuszcza bardzo niewłaściwą sytuację, w której komisja, a w szczególności recenzenci, mogą ani razu nie zobaczyć kandydata, a pomimo tego przyznać mu stopień doktora habilitowanego. Podkreślał, że niedopuszczalne jest także to, iż Rada Naukowa została w tej sytuacji sprowadzona praktycznie do roli notariusza, który ma za zadanie tylko zatwierdzić wynik obrad komisji. Jego zdaniem procedury te powinny zostać jak najszybciej zmienione, co jest w interesie całego środowiska naukowego. Odnosząc się do konkretnego przypadku habilitacji dr Bejgera, zauważył że nie miał okazji zadać kandydatowi pytania związanego z wątpliwościami, które poruszył w recenzji (brak odniesienia się w autoreferacie do nowych rezultatów zaprezentowanych w pracach I. Lorenzo oraz F.J. Fattoyev & J. Piekarewicz).

Dr hab. Olech zauważył, że zgodnie z ustawą i rozporządzeniem, komisja może wezwać kandydata na zebranie i zadać mu odpowiednie pytania, tyle że kandydat musi być o tym fakcie powiadomiony z 14 dniowym wyprzedzeniem.

Prof. Hanasz wskazał, że prośba o zrecenzowanie rozprawy habilitacyjnej mogłaby zawierać informację o możliwości rozmowy z kandydatem jeśli recenzent wyrazi taką wolę w recenzji lub w piśmie jej towarzyszącym.

Na tym punkcie dyskusja zakończyła się i przewodniczący poddał od głosowanie uchwałę rekomendującą Radzie Naukowej Centrum Astronomicznego PAN im. M. Kopernika nadanie dr Michałowi Bejgerowi stopnia doktora habilitowanego nauk fizycznych w dyscyplinie astronomii. Uchwała została przegłosowana przy sześciu głosach za i braku głosów przeciwko oraz wstrzymujących się. Tym samym komisja zarekomendowała Radzie Naukowej CAMK PAN nadanie dr Bejgerowi stopnia doktora habilitowanego nauk fizycznych w dyscyplinie astronomii.

Dr hab. Arkadiusz Olech
sekretarz komisji